

КРЫВІНКА

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

КРАСАВІК

№ 8 (48)

2009 год

"Нельга есці хлеб народа і грэбаваць ягонай мовай".

Ул. Караткевіч.

<http://haradok.belarda.org> – сайт нашага рэгіёна

ЗААРГАНІЗАВАНАСЦЬ

Народная мудрасць вучыць: колькі не кажы "цукар" – соладка ў роце не стане. Прыкладна тое ж можна сказаць аўтарам раённай праграмы "Мерапрыемстваў па правядзенню года роднай зямлі".

Колькі не праводзь такіх мерапрыемстваў – пачуццё гаспадары ў чалавека не з'явіцца. Аўтары, здаецца, прадугледзелі ў праграме ўсё, пачынаючы ад таго, хто павесіць туалетную паперу ў прыбіральнях, і хто на якім участку дарогі заасфальтуе канкрэтную выбоіну. На іх думку, пасля праведзенага рэйду-праверкі "па праграме" ў Пяцігарскай школе з'явіцца прыстойны валебольны мяч, якога тут няма ўжо больш за 10 гадоў. Ці зімой тэмпература ў класах падымецца хаця б да +18 градусаў, калі апошнія зімы яна рэдка перавышае 10-12.

Ёсць у тых мерапрыемствах

адна сур'езная закана – распрацаваны яны людзьмі без душы, толькі дзеля "галачкі". Як інакш зразумець, што тыя "мерапрыемствы" надрукаваны ў раённай газеце на мове, якая беларусам чужая. Ну ніяк не стыкуецца гэта з мэтай тых "мерапрыемстваў" – зберагчы нацыянальную духоўную і культурную спадчыну. Ці, можа, выканкамаўцы лічаць, што ўжо можна пачынаць яе зберагаць на чужой мове, якую яны так упарта прапагандуюць? Дык, па-першае, той спадчыны з каціняны прыгоршчы, не болей, так што зберагаць асабліва нечага. А па-другое, ад такой спадчыны лепш бы адмовіцца і радзей успамінаць.

Краіне, у якой тытульная мованачыі па сутнасці знаходзіцца пад забаронай, а першая асоба краіны свядома выракалася весці на ёй свае размовы, гэтай краіне прапануецца праводзіць кан-

цэрты і фестывалі, спаборніцтвы кшталту "Лепшая дзярка" і экалагічныя месячнікі. Я разумею, што ў раёне ёсць шмат чыноўнікаў, якім трэба "адпрацаваць" іх мільённы зарплаты. Не паспеее галоўны чыноўнік раскрыць рот, як "працэс пайшоў". Вось і з'яўляюцца на свет замест канкрэтнай работы разнавольных людзей падобныя "Мерапрыемствы". Ну як інакш ідэалагічны адзел можа даказаць вышэйшаму ідэолагу, які іх корміць, што той адзел эфектыўна працуе? Не пасяяныя гектары. І не кілаграмовымі прывагамі цялят. Толькі "прывагамі" колькасці напісаных папер.

А што мае ад тых папер проты чалавек? Непатрэбны клопат. Бо, каб навесці парадак на сваім падворку ці ў хаце, ніхто ў свеце ніякіх праграм не складае і фестывалю не праводзіць.

Гэта проста жажліва: у кожным

раёне, кожнай вобласці сядзіць армія чыноўнікаў, якая распісвае бесталковым іванам, што яны мусяць рабіць сёння ці заўтра.

Людзі добрыя! Чалавек толькі тады навядзе парадак на роднай зямлі, адчуе сябе на гэтай зямлі гаспадаром, калі яму пры дадучь магчымаць працаваць без прымусу, без гэтай арміі чыноўнікаў, якія рэгламентуюць кожны крок, калі яны кінуць спойваць свой народ. Вось тады ён пакажа узор таго, як трэба на сваёй зямлі жыць і працаваць. І гэтка ўлада з чалавечым тварам некалі будзе на Беларусі.

А тыя, хто сёння мае да працы чыста тэарытычныя адносіны і толькі "твораць" тона-кіламетры падобных праграм, няхай тады дакажуць, што яны здатныя на нешта іншае, чым псаванне паперы.

Г. Станкевіч.

Роднае

Усё,
Што ёсць у мяне ў цэлым сьвеце -
Ад бацькі і маці.
Абавязаны я кожным крокам
Бацькоўскае хаце,

Каласам, што шапталіся ў полі
Са мной пры спатканьні,
Зорам, што ў паднябесьці
Дрыжэлі
Да золку-сьвятаньня,

Вечна пыльнай ці гразкай
Раз'езджанай роднай дарозе,
Што дагэтуль мяне калыхае
У жыццё на возе,

І духмянай, з агню,
Ды зайсьдзі жаданай скарынцы,
І агеньчыку ў полі --
Маленькай, далёкай іскрыцы.

Гэта ўсё зберагу ў сваім сэрцы
Да самага скону.
Гэта ўсё не аддам
Ні за якія грошы,
Нікому.

Г. Станкевіч.

КРЫЗІС І ВАЙНА

Здаецца, што паміж гэтымі тэрмінамі няма аніякай сувязі, але на самай справе сувязь ёсць. Сёння ў Беларусі, калі заробкі людзей штодзённа зніжаюцца, а ўсё больш прадпрыемстваў прыпыняе работу, вышэйшае кіраўніцтва краіны вырашыла правесці найбуйнейшыя за апошні час вайсковыя вучэнні. За час вучэнняў спаліць тысячы тон паліва і расстраляюць тоны боезапасу, што каштуюць мільярды рублёў.

Вы спытаеце, які чакаецца вынік вучэнняў? Ну, зразумела які. Праклятыя НАТАўцы, убацьшы ўсю магутнасць узброеных да зубоў беларусаў, спужаюцца і не пойдучь на нас у бліжэйшы час вайной. Праўда, яны, здаецца, і не збіраюцца ваяваць з намі, а, наадварот, прапануюць мірную праграму супрацоўніцтва "Усходняе партнёрства". І Беларусь мае ад удзелу ў той праграме значныя выгады.

На маю думку, не трэба спяшаць-

ца выкідаць на вецер народныя мільёны, а лепш даць надбаўку да заробка настаўнікам, абяцаную, але так і нядадзеную, ці падвысіць пенсіі пенсіянерам. І не залазіць так глыбока ў крэдыты, якія, калісьці прыйдзецца вяртаць.

В. Канстанцінава.

ПРАБЛЕМЫ ВЯЛІКАЙ ВАДЫ

Дажды, што абрынуліся на Прыдзвінне 12-13 красавіка, здаецца, не прычынілі ніякай шкоды Бешанковіцкаму краю. У дрэвозьненне ад Гарадка, нам МНС-нікаў трывожыць не прыйшлося. Не было ў нас падтопленых дамоў, эвакуацыі жыхароў і г.д. Але без праблем абышлося толькі на першы погляд. Зацікаўленае вока ўбачыць, што значная частка Бешанковіч пасля падобных дажджоў аказваецца падтопленая. Прычына таго – адсутнасць або неэфектыўная дзейнасць сістэмы адвода павадкавых вод. Плёна, ад самага моманту усталявання Савецкай улады і да нашых дзён гэтай праблемай ніхто не займаўся. А дарэмна, бо яна пераходзіць у разрад першачарговых і патрабуе неадкладнага вырашэння.

Трэба неадкладна прасачыць шлях па-

вадкавых вод у райцэнтры і згодна з гэтым добраўпарадкаваць сістэму адвода вады. Дзе трэба – прачысціць трубы-адводнікі, дзе іх бракуе – пакласці. Падчысціць дно каналаў, прыдаўшы неабходны ўхіл. Вынік такой працы – адсутнасць пераўвільготненых прысудзібных участкаў у горадзе і сухія падвалы дамоў, якія сёння на многіх вуліцах выглядаюць жахліва. Больш таго, калі здарыцца нешта надзвычайнае, і на Бешанковічы за дзень-два выльецца адразу месячная норма ападкаў, – будзе катастрофа. Прайдзіце сёння вуліцамі і, той, хто мае вочы, убацьчы, што напісанае тут мае пад сабой рэальную падставу.

Не трэба чакаць, калі певень дзеўбане, стан спраў трэба паправіць сёння.

Г. Мікалаев.

КАМУ СМЕШНА, А КАМУ І НЕ ВЕЛЬМІ

Зусім смешная цана на закупляемае ў насельніцтва малако стала яшчэ смашнейшай. Фармальна яна не змянілася. Але толькі фармальна. Змяніліся стандарты, якія тычацца малака. Калі раней масавая доля тлушчу ў такім малаці павінна была складаць 3,5%, то з 1-га красавіка 3,6%. То бок за той жа кошт сельянін мусяць аддаваць тлушцейшае на 0,1% малако. Нехта запярэчыць, маўляў, у крызісны час прадукцыя павінна таннець. Слушна, але чаму таннее толькі малако, а не мінералка ці хлеб? Да якога часу гаротны сельянін павінен папаўняць кішэні таўстасумам-чыноўнікам за свой кошт?

Нагадаем, што кошт аднаго літра цяпер ужо 3,6% -нага малака складае нешта каля 660 рублёў, а ў магазіне яго перапрадаюць ужо 1,5 – 2,5% -нае, але ў два-тры разы даражэй. Рыначная ж цана складае ад 3 500 да 4000 руб за тры літры.

Г. Мікалаев.

АБ'ЯВА

Каб атрымаць кожны нумар газеты «Крывінка» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – зрабіце бясплатную падпіску.

Рэдакцыя «Крывінка» змяшчае бясплатныя абвесткі чытачоў выдання. Дзеля размяшчэння абвесткі запойніце купон або патэлефануйце ў рэдакцыю.

Калі парушаны вашы правы спакойца, працаўніка, то даем эфектыўныя парады па абароне права і пошуку бясплатных юрыстаў. Звяртайцеся на адрас газеты «Крывінка».

Шаноўны чытач! Адкажыце на пытанні (падрэсліце варыянты адказа) і дашліце анкету на адрас рэдакцыі. Дзякуй!

Апытанне аб выданні

1. Як Вы ацэньваеце змест выдання?

- выдатны
- добры
- здавальняючы
- нездавальняючы

2. Як Вы ацэньваеце вёрстку выдання?

- выдатная
- добрая
- здавальняючая
- нездавальняючая
- не ведаю

3. Як Вы ацэньваеце якасць друку?

- выдатная
- добрая
- здавальняючая
- нездавальняючая
- не ведаю

4. У выданні мяне цікавіць: (укажыце тры пазіцыі)

1. матэрыял пра мясцовую ўладу;
2. матэрыял пра мясцовыя праблемы (камунальныя, добраўпарадкавання, працаарганізацый);

Вынікі апытання на <http://haradok.belarda.org>:

Што трэба першачаргова рабіць мясцовай уладзе?

Засыпаць ямы на вуліцах	9%
Стварыць месцы адпачынку моладзі	32%
Выплаціць дапамогу, прадаўшы джыпы	27%
Стварыць новыя працоўныя месцы	27%
Пазбавіцца "тэлефоннага" права	5%

ПАСТУШОК І ВАЎКІ

Памятаеце казку пра пастушка? Калі яму рабілася сумна ў полі, ён крычаў "Ваўкі!" і чешыўся тым, што на крык збягаліся людзі з вёскі. Так ён рабіў не адзін раз, пакуль ягоным крыкам перасталі верыць. А калі сапраўды прыйшлі ваўкі, - да яго ніхто не прыбег і не абараніў.

Я ўзгадваю гэту казку кожны раз, калі чую выцідзі сірэн і гудкоў над Бешанковічамі. Ведаю, што гэта планавая праверка сістэм апапашчэння і сігналаў, але густы нізкі гук міжволі прыгнятае і трывожыць: можа сапраўды нешта рванула ці загараўся? Але я сябе супакойваю: калі б ірванула, ніякіх сірэн хутчэй за ўсё не было б, як не было іх у красавіку 1986-га, калі на Беларусь абрынуўся "мірны атам". Тады таксама існавала ўлада, якая вельмі "клапацілася" пра народ і супрацоўнікі грамадзянскіх абароны праседжалі штаны ў сваіх кабінетах, спраўна складаючы свае планы і справаздачы.

Але ні чыноўнікі, ні іншыя абаронцы не папярэдзілі пра небяспеку ні па радыё, ні сірэннамі. Калі трэба было сапраўды ратаваць людзей, усе пазатыкалі язякі ў адно вядомае месца. Людзі працягвалі корпацца ў агародах,

дзеткі па-ранейшаму гулялі ў пясочніцах, перасыпаючы ручкамі смяротную сумесь цэзія, стронцыя і плутонія і ўдыхаючы атручанае паветра. Калі б радыяцыю не данесла да Еўропы, мы б "шчасліва" жылі і далей, не ведаючы, што адбылося, і не разумеючы, адкуль навалілася столькі хвароб.

Мне здаецца, з той пары нічога не змянілася. Узгадайце, як супакойвалі народ, што ў нас "крызісу няма" і раптам – навагодні падарунак у выглядзе дэвальвацыі, якая адразу на 20% зменшыла зарплату, пенсіі і зберажэнні ў беларускіх рублях. А статыстыка аб беспрацоўі. Няўжо нехта верыць дзяржстату, што ў нас так мала беспрацоўных?

У красавіку ў Бешанковічах зноў гулі сірэнны, да якіх ужо прывыклі. Сёння на іх ніхто не звяртае ўвагі. Цікава, чаму ў вялікіх гарадах іх не чуваць? Там што, меней клопоцацца пра бяспеку і абарону, ці ім няма патрэбы ствараць уражанне бурнай дзейнасці? Пэўна, думаць няма калі, трэба сваю атамную станцыю будаваць. А народ падтрымае, як падтрымаў згубу роднай мовы і сваіх спрадвечных сімвалаў.

В. Гракун.

Пераправа, пераправа...

Кажуць, што хутка ў Бешанковічах навядуць пантонны мост. Праўда, не ўдакладняюць, калі ён будзе наведзены. Але, пэўна, ужо ў маі, калі вада канчаткова спадзе. А паром, што шчыраваў тут летася, больш працаваць не будзе. Кажуць, і матарыст, і матросы ўжо звольненыя з работы.

Што ж, пантонны мост – справа таксама нядрэнная. Толькі людзям ён патрэбен ужо сёння і неадкладна. Асабліва тым, хто жыве на тым баку, а праце ў Бешанковічах. Або тым, хто нарадзіўся на тым баку, а жыве тут. Бо там засталіся магілы родных, якія хоцькі-няхоцькі, а трэба прыбраць, а потым шчэ і наведваць. І на Радаўніцу, і на Сёмуху.

Кажуць, пакуль таго мосту няма, людзей з берага на бераг будуць перавозіць спецыяльнымі лодкамі. Бясплатна. Я шукаў тры лодкі 20-га красавіка ў 6 гадзін вечара, але марна. Іх не было. А вось прыватныя лодкі перавозяць. Праўда, іхні тариф – 2 000 рублёў за

адну возку. Але жадаючых пераехаць туды-сюды ў гэтыя дні хапае, і лодачнікі зарабляюць добра. Толькі ж вельмі страшня з ім перабрацца. Яны ж пасля першага ж перавозу не забываюцца не толькі паліва ў лодкі падліваць, але і "гаручку" – у сабе. Так і паўтопілаць могуць. Водных ДАІшнікаў пакуль, на жаль, няма.

А яшчэ кажуць, што бераг Дзвіны перыядычна наведвае нейкі начальнік на навюсенькай белай машыне. Кажуць, адзін з намеснікаў старшыні. А тое сведчыць, што пантонны мост і праўда хутка навядуць. Асабіста я ў гэтым ні кропілі не сумняваюся. Але ж спячак, як тое ў нас прынята, выматаюць ў лодцаў усю туду. Бяз гэтага ў нас сёння не робіцца ніякага справа.

P.S. Мне здаецца, што наш Галоўнакамандуючы не ведае стану спраў у Бешанковічах. А не то ён даўно ўжо дадаў бы загад нашай слаўнай арміі і мост узвёў б за адну ноч.

M.Васільеў.

ЧАРГОВАЕ "ЧАМУ?"

Па сельскіх населеных пунктах разнамесяц пускуюць смецця зборачную тэхніку. Плата за гэта паслугу чыста сімвалічная – тысячы рублёў. Цяпер не трэба ламаць галаву, куды дзець безліч непатрэбных рэчаў. Але ж пачатак, як сведчыць народная мудрасць, толькі палова справы. Чаму? Смецце тое збіраюць у адзін кантэйнер, не сартаванае. А гэта значыць, што ніхто яго толкам не перапрацуе, і смецце тое папоўніць горы ўжо маючага. І хаця ў нашай краіне насельніцтва не густа, па-гаспадарску адносіцца да гэтага занятку трэба пачынаць ужо сёння, інакш тая горы смецця нас задушча.

У любой цывілізаванай краіне смецце збіраюць толькі сартаванае. І сартыроўку робіць сам гаспадар. Гэта таннейшы спосаб. Для розных відаў смецця маюцца некалькі вялікіх сметніц з накрыўкамі. Каб адрозніць і

не пераблытаць від смецця, сметніцы маюць розныя колеры. Сам гаспадар папаўняе сметніцы, загрузваючы ў адну з іх паперу, у другую пластык, у наступную шкло ці бытавыя адходы і г.д. Машына, што збірае смецце, мае адпаведныя секцыі для яго перавозкі. Зразумела, што з такім сартаваным смеццем на пункце прыёму працаваць шмат лягчэй, і яго хутка перапрабляюць для прыгатавання нейкіх новых матэрыялаў.

Гэта не складана, і, каб

справа зрушылася з мёртвай кропкі, нічога звышзвычайнага выдумляць не трэба. Падобныя сметніцы для раздільнага збору смецця стаяць чамусьці толькі на нашых аўтазаправачных станцыях. Чаму ж сучасная ўлада не можа арганізаваць раздільнага збору і перапрацоўку смецця ў раёне? Няўжо, усё, на што яна здольная, гэта штодзённае падмятанне цэнтральных вуліц гарадоў і абрэзка па "самыя вушы" паркаў?

M.Васільеў.

Рамонт дарогі ў Старых Ранчыцах

Вядома, як цяжка працаваць сёння на кіраўнічай пасадзе. Трэба недасыпаць, не дадаць, пастаянна думаць, як зрабіць нешта для народа.

Праўда, ёсць і другая пазіцыя чыноўніка: бяры ўсё, што можна, пакуль ты пры ўладзе. Кожны чыноўнік балансуе паміж гэтымі двума варыянтамі. З аднаго боку баіцца, каб яго не выгнал, а таму нешта робіць, а з другога боку – як толькі можна папаўняе свае "закрома".

А цяпер пра канкрэтную справу. Перада мной адказ старшыні Верхнякрывінскага сельскага савета ад 27.07.2005 года.

"Верхнекрывінскі сельскі ісполнительный комитет на Ваше обращение от 12.07.2005 г. за № 67 отвечает следующее: решить вопрос по поводу ремонта асфальтового покрытия дороги по деревне Старые Ранчицы в настоящее время не представляется возможным из-за отсутствия необходимых материальных средств, один миллион рублей. Председатель сельского совета де-

путатов: Т.К.Синкевич."

Вядома, што абцяганага тры гады чакаюць. Але тры гады мінулі, а ў Старых Ранчыцах на той дарозе і сабака не валяўся. Яно вядома, мільёны з неба ня сыляцца. Але ж тую дарогу можна адрамантаваць і без мільёнаў. Ну, скажам, прывезці трактар ці два каменны з калгаснага поля, ды і засыпаць тую паўсётні ямак, выкладзі каменем, накітаваць бруку. Кожны жыхар каля сваёй хаты можа дапамагчы тое зрабіць. Як кажуць, і танна, і сярдзіта. Ды яшчэ і абласны сёмінар можна правесці: глядзець, маўляў, як у Год роднай зямлі шчыраюць некаторыя чыноўнікі. Якія нечаканыя ідуць узростаючы у іх светлыя галовы.

Дык вось старшыня Верхнякрывінскага сельсавета каменні з калгаснага поля возіць, але, чамусьці не на ранчыцкую дарогу, а сабе на дачу ў той жа вёсцы. У суботу 25-га красавіка ў 18.30 механізатарамі СПК "Рэжэйка" суды з калгаснага поля было прывезена аж два трактарныя прычэпы.

Г. Станкевіч.

СЛУХАЙЦЕ "СВАБОДУ"!

Радые Свабода транслюецца штодня ўранні з 6 да 8 і ўвечары з 18 да 24 гадзін. Кожны паўгадзіны перадаюцца навіны. Затым ідзе палітычны каментар, перадачы з удзелам вядомых беларусаў. Толькі тут сёння можна пачуць галасы народных паэтаў Беларусі Рыгора Бардуліна і Ніла Гілевіча, задаць пытанне вядомым палітыкам Аляксандру Мілінкевічу ці Паўлу Севярыну. Тут у свой час рэгулярна выступаў з чытаннем сваіх твораў Васіль Быкаў, чый голас захаваўся для гісторыі.

Толькі на хвалях радыё "Свабода" можна пачуць галасы канкрэтных людзей жывой Беларусі без цензуры. Карэспандэнты радыё могуць завітаць у любую вёску і запраціць да мікрафону лю-

бога чалавека. Яго палітычная прыхільнасць не адыгрывае ніякай ролі. Тут пачуецца галасы і аргументы як тых, хто падтрымлівае існуючы рэжым, так і тых, хто змагаецца з ім. Вы і самі можаце патэлефанаваць на радыё па тэлефону 8-017-266-39-52 і падзяліцца сваімі думкамі ці крыўдамі. Усе перадачы радыё вядуцца толькі па-беларуску.

На радыё ёсць цікавыя цыклы перадач, прыкладам "Беларуская Атлантада", дзе распыраўляюць пра лёсы беларусаў, якія былі вымушаны з'ехаць за мяжу. Тут ёсць цыклы перадач пра беларускую мову, пра малавядомыя старонкі гісторыі беларускага народу. Так з 1-га студзеня 2006-га да 25-га сакавіка 2007-га года на "Свабодзе"

рэгулярна гучаў голас слыннага беларускага пісьменніка Уладзіміра Арлова. На хвалях радыё Свабода ён расказаў 261 цікавыя аповед пра змагароў за Беларусь. Па матэрыялах гэтай перадачы выйшла кніга "Імёны свабоды". Яна ёсць у рэдакцыі "Крывінікі" і Вы можаце яе купіць або ўзяць чыстае. З 11-га мая на хвалях радыё Вы можаце пачуць і голас рэдактара "Крывінікі", які выканае на радыё свае песні.

Калі ў Вас узнікнуць праблемы з пошукам патрэбных хваляў, тэлефануйце ў рэдакцыю, мы дапаможам іх знайсці. Ніжэй мы публікуем хвалі, на якіх Вы можаце слухаць радыё Свабода ад красавіка да кастрычніка 2009 года.

Рэдакцыя "Крывінікі".

Час, калі працуе радыёстанцыя	Хвалі, на якіх яна працуе радыёстанцыя
6.00 – 8.00	6105 кГц 49 метраў, або 6120 кГц 49 метраў
18.00 – 20.00	7445 кГц 41 метр, або 9725 кГц 31 метр
20.00 – 22.00	6050 кГц 49 метраў, або 6105 кГц 49 метраў
22.00 – 24.00	5820 кГц 49 метраў, або 9405 кГц 31 метр
Увесь час	612 кГц Сярэднія хвалі 490 метраў

АДПІСКА

На старонках "Зары" дырэктар Бешанковіцкай ПМС Карпук І патлумачыў народам, што рабіць зону адпачынку на Крывініцы ў раёне шлюза ў Старых Ранчыцах сёлета ніхто не збіраецца. І віною таму 5 метраў пазавышчальніка, які трэба змяняць, каб трымалася вада ў шлюзе. Шукаць яго на прасторах СНГ для бешанковіцкіх адпачываючых ніхто не збіраецца. Яго можна было б замяніць і на любы пяціметровы паз таўшчынёй 2-3 сантыметры і шырынёй 10 см. (Прыкладам, уззяць са спісанай сельгасмашыны.) Але, відаць, чыноўніцкае "не" непераадольнае. І зразумела чаму: гэта ж трэба падшавяліцца, прыслаць суды на пару дзён прыгуду і кран. А дзеля каго? У "Праграму мерапрыемстваў Гога роднай зямлі" гэта не запісана. А таму бывай шлоб, бываеце адпачываючыя. Шукайце сабе больш зручныя месцы на Чорным ці Белым марох.

Р. С. А найўня "Крывінікі" яшчэ спадзявалася, што нехта зацікавіцца ідэяй зрабіць на рацэ маленькую ГЭС.

Г. Станкевіч.

- матэрыял пра Віцебшчыну;
- матэрыял пра падзеі ў краіне;
- аналітычныя матэрыялы;
- прыватныя абвесткі;
- матэрыял пра землякоў;
- вынікі інтэрнэт-апытання;
- усё цікава

5. Рэдакцыі трэба больш пісаць пра (пазначце тры адказа):

- праблемы мясцовай ўлады;
- мясцовыя праблемы жыхароў;
- дасягненні ўладаў;
- вядомыя асобы раёна;
- спартыўныя мерапрыемства;
- культурныя падзеі;
- маладзевыя праблемы;
- практычныя парады (пра сад, агарод, здароўе, сям'ю, выхаванне дзетак)
- гісторыю рэгіёна і краіны

Паведаміце пра сябе:

- Пол: муж; жан.
- Узрост да 20 гадоў; 20-35 гадоў; 36-55 (60); 55(60) і больш;
- Адукацыя: сярэдняя; сярэдне-спецыяльная; незакончаная вышэйшая; вышэйшая
- Сацыяльны статус: бюджэтны работнік; працоўны; студэнт; прадрымальнік; часова не працуе (беспрацоўны), пенсіянер.

БЕЛАРУСЬ АБДЗЯЛІЛІ ГРАШЫМА

Магчымаць вяртання Беларусі ў эўрапейскія структуры разглядалася ў Менску на канферэнцыі «Удзел грамадзянскай супольнасці ў ініцыятыве «Усходняе партнэрства».

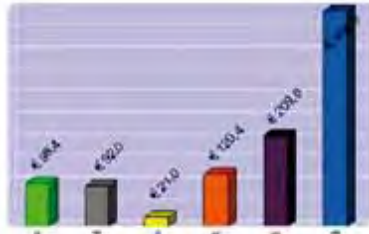
Яе арганізавалі прадстаўнікі «Плятформы падтрымкі супрацоўніцтва беларускіх арганізацый грамадзянскай супольнасці і мясцовых уладаў» разам з брусельскім офісам «За дэмакратычную Беларусь». Афіцыйны Менск на канферэнцыі прадстаўлены ня быў, хаця сярод выступаючаў чакалі і супрацоўніка МЗС Беларусі.

Удзельнік сённяшняй дыскусіі, старшыня беларускага Шуманаўскага таварыства Ігар Лялькоў сказаў «Свабодзе», што ўдзел ва «Усходнім партнэрстве» можа стаць першым крокам на дарозе вяртання Беларусі ў Эўропу:

«Нарэшце Беларусь хоць у які агульнаэўрапейскі працэс уваходзіць. І гэты факт стварае, што называцца, прэцэдэнт. Калі яна ўвайшла ў адзін агульнаэўрапейскі працэс, то далей, натуральна, пры пэўных зьменах унутры краіны, ёсць магчымаць на падставе гэтага прэцэдэнту думаць і пра далучэньне да іншых агульнаэўрапейскіх працэсаў».

Часовы павераны ў справах прадстаўніцтва Эўракамісіі ў Беларусі Жан-Эрык Гольцапфэль агучыў лічыбы фінансаваньня праектаў «Усходняга партнэрства» ў розных краінах. Армэнія атрымае больш як 98 мільёнаў эўра, Азэрбайджан — 92, Беларусь — 21, Грузія — 120, Малдова — 209, Украіна — 494

мільёны эўра. Плянуюцца, што ў 2010—2013 гадах фінансаваньне

падвысіцца на 75%.

У размове са «Свабодай» спадар Гольцапфэль сказаў, што

21 мільён эўра — далёка ня ўсе грошы, якія можа атрымаць Беларусь. Дадатковыя сродкі прадугледжваюцца праз удзел краіны ў рэгіянальных і міжрэгіянальных праграмах:

«Ужо ў рамках Эўрапейскай палітыкі добрасудэцтва аддаецца вялікая ўвага праграмам міжрэгіянальнага супрацоўніцтва. Беларусь задзейнічана ў трох такіх праграмах: «Польшча — Беларусь — Украіна», «Латвія — Літва — Беларусь» і «Беларусь — рэгіён Балтыйскага мора». І тут усе атрымаюць больш сродкаў менавіта з фонду Эўрапейскай палітыкі добрасудэцтва. Эўрапейская камісія ўжо спалучыла адпаведныя фонды з фонды Эўрапейскай палітыкі добрасудэцтва. І, зразумела, зьвіцца больш магчымаць у

для разьвіцця супрацоўніцтва. А таксама «Усходняе партнэрства» будзе, натуральна, у фокус увагі ўключацца».

Ігар Лялькоў так тлумачыць розныя сумы грошай, якія атрымае кожная з шасьці краінаў-удзельніц «Усходняга партнэрства»:

«Гэта такія індыкатар ступені заангажаванасьці той ці іншай краіны. Ён паказвае гатоўнасьць кожнай краіны далучыцца да таго, што прапануе ўвесь комплекс «Усходняга партнэрства». Гэта наглядны вынік працы нашай дыпламатыі. Нашы прадстаўнікі сказалі, што Беларусь гатовая далучыцца да таго, таго і таго. І гэта каштуе столькі. А да часосьці не гатовая далучыцца. А Азэрбайджан і Армэнія гатовыя далучыцца да больш шырокага комплексу пытаньняў, якія будуць абвешчаны ў складзе «Усходняга партнэрства».

ЛУКАШЭНКА ТАК І НЕ СКАЗАЎ, ЦІ ЗЬБІРАЕЦЦА ЁН ПРАГУ

Аляксандар Лукашэнка выступіў са штогадовым пасланьнем да народу і парлямэнту Беларусі

У ім ён шмат казаў пра пляны пераадоленьня краінай эканамічнага крызісу, разьвіццё адносін з Эўразьвязам, эканамічную лібэралізацыю. Палітычны лібэралізацыі ён не абяцаў, а апзыцыю зноў назваў ворагамі народу.

Цягам свайго двухгадзіннага выступу Аляксандар Лукашэнка імкнуўся давесьці, што трымае сытуацыю ў Беларусі пад кантролем, ведае, што рабіць ва ўмовах эканамічнага крызісу, што ён «у добрых кандыцыях», сам здольны прымаць рашэньні ў краіне і яшчэ не адзін год змога гэта рабіць... Такім чынам ён абверг чуткі пра тое, што некаторыя асобы ў ягонай адміністрацыі, у тым ліку ягоныя сыны, нібыта адварочваюць яго ад Расеі: «Я яшчэ ў стане рэалізаваць тое, пра што я гавару не адзін год.

У зьнешняй палітыцы — шматвэктарнасьць. Што адбылося сёньня? Нас пацалі. Дзякуй за гэта, нас зразумелі, на Захадзе нас зразумелі, што палітыка задушыць, ізаляваць ні да чаго не прывяла».

Гаворачы пра неабходнасьць разьвіцця адносін з Эўразьвязам, Лукашэнка даводзіў, што гэта не перашкодзіць адносінам з Расеяй і што дзеля іх Беларусь ня будзе згінацца і прыніжацца. Закрануў Лукашэнка і запрашэньне Беларусі на саміт у Прагу, на якім будзе абвешчана праграма «Усходняе партнэрства» Эўразьвязу: «Дайшло да драбніцаў: запрашаць Лукашэнка ў Прагу ці не запрашаць? Як запрасіць і каб не запрасіць... Калі камусьці, хоць аднаму чалавеку ў Празе 7 траўня будзе вельмі нязручна ад таго, што там будучы прадстаўнікі Беларусі, вы не запрашаеце нас. Мы ня будзем прасіцца, пацярпім. Калі вам вельмі зручна, каб мы там былі, але не Лукашэнка, вы таксама мне скажыце. Толькі не па-хамску, як я са СМІ даведаўся ад аднаго вышэйшага чыноўніка Чэхіі: „Я мя не падам рукі“. Ну, не падасі — і ня трэба! Ці хачу я, каб ты мя не падаў, гэтую руку?».

Гэтак Аляксандар Лукашэнка адрэагаваў на заяву прэзыдэнта Чэхіі Вацлава Клаўса. Цягам свайго выступу беларускі кіраўнік так і ня даў зразумець, ці зьбіраецца ён ехаць на саміт у Прагу. Апазыцыю ж, якая

выступае супраць ягонай паездкі ў Прагу, Лукашэнка зноў назваў ворагамі:

«Гэта не апазыцыя. Гэта проста ворагі народу. Ці мае так званая апазыцыя і яе лідэры пэрспэктывы ў гэтай дзяржаве, калі яна выступае супраць нармальнага жыцьця людзей у Беларусі? Ніякай пэрспэктывы».

Лідэр Аб'яднанай грамадзянскай партыі **Анатоль Лябедзька** паветамі «Свабодзе», што сёньня сапраўды перадаў на імя міністра замежных спраў Чэхіі Карэла Шварцэнбэрга дакумэнт ад АДС, у якім не вітаецца запрашэньне Лукашэнка ў Прагу. Словамі Лукашэнка пра апазыцыю як ворагаў народу спадар Лябедзька ня здзіўлены: «У той краіне, куды ён паедзе, іншы погляд на сытуацыю, якія прапануюць будаваць наш дом паводле іншых плянаў і схемаў, — гэта для Лукашэнка ворагі. У той краіне, куды ён паедзе, у той супольнасьці, якой ён хоча нешта сказаць 7 траўня, гэта называецца плюралізмам думак. Бяз гэтага не ўяўляецца сама Эўропа».

Аляксандар Лукашэнка згадаў адзін з лістоў, які падпісала беларуская апазыцыя наконт «Усходняга партнэрства»: «Па-мойму, у Прагу яны яго накіроўвалі: блякаваць па „Усходнім партнэрстве“ Беларусь, Лукашэнка туды не пускаць і так далей... Праўда, ня ўсе. Павінен адзначыць, што такі палітык, як Мілінкевіч, не падпісаў гэты ліст. Кажыце: як жа я буду падпісваць, калі гэта гібель для краіны?».

Аляксандар Мілінкевіч, камэнтуючы гэтую заяву Лукашэнка, зазначыў «Свабодзе», што ён сапраўды не падпісаў адзін з дакумэнтаў апазыцыі, таму што ў яго былі прычыновыя пярэчаньні. Мілінкевіч зьдзіўляецца, адкуль Лукашэнка стала вядома пра гэты факт, а пахвала ад Лукашэнка для яго няважная. Асабліва на фоне таго, што ён абав'язваў усю апазыцыю ворагамі народу: «Я не лічу, што ўвогуле сродкам апазыцыі ворагі народу. Ёсць розныя пазыцыі. Шчыра скажу, што я працую не на тое, каб атрымаць пахвалу ад улады, ад спадара Лукашэнка. Шчыра веру ў тое, што гэта карысна для Беларусі, хацеў бы, каб мяне пахваліў беларускі народ, каб падтрымаў маю пазыцыю. У ягоных вачах хацеў бы мець аўтарытэт».

Эксперты МВФ слишкім большыя оптимисты

Международный валютный фонд прогнозирует, что в текущем году Беларусь ждет рецессия и спад ВВП на уровне 4,3%.

Аналитики связывают пересмотр прогнозов в отношении Беларуси со стороны Международного валютного фонда с тем, что Беларусь быстрыми темпами начала терять рынки России, Украины и Китая. По данным руководителя Аналитического центра «Стратегия» Леонида Заико, падение поставок в Россию составило 50%, поставок в Китай осталось около 30% и в Украину — 27%.

«Стране с феноменально высокой долей экспорта по отношению к ВВП — свыше 60% — нужно делать поправки на эти обстоятельства», — сказал Леонид Заико в интервью «Завтра твоей страны». — За счет внутреннего рынка Беларусь не сможет удержать агрегатные величины на плюсовом уровне. Чудес быть не может.

Сужение, сжатие производства может произойти на уровне 25-30% в течение года».

Леонид Заико полагает, что к концу года будет развиваться депрессивность, особенно в тех сегментах,

которые связаны с экспортными направлениями. Некоторая позитивная динамика,

Павел Дайнеко считает, что в Беларуси все будет гораздо хуже

по его мнению, возможна только в аграрном секторе.

Экономист Павел Дайнеко заявляет, что прогноз МВФ по падению ВВП на 4,3% является только предварительным и не самым плохим.

«Я думаю, они слишком большие оптимисты, все будет гораздо хуже», — считает Павел Дайнеко. — Самое плохое, что чиновники не осознают всю глубину опасности положения. До сих пор принимаются действия по решению проблем, которые были актуальны позавчера, а реально сегодня нужно действовать, чтобы решать проблемы, которые будут завтра».

“Лукашэнка рукі не падам”

Прэзыдэнт Чэскай Рэспублікі Вацлаў Клаўс адрэагаваў на перададзенае Карэлам Шварцэнбэргам запрашэньне Аляксандру Лукашэнку прыехаць у Прагу ў Прагу на сустрэчу кіраўнікоў дзяржаваў, якія ўваходзяць у праграму «Усходняе партнэрства».

Паводле прэсавага сакратара Клаўса Радзіма Охвата, чэскага прэзыдэнта заспела зьяняцца падвойная мараль, якая выкарыстоўваецца пры запрашэньні Лукашэнка на саміт у Прагу.

Вацлаў Клаўс заявіў, што Лукашэнка рукі пры сустрэчы ў Празе не падасць і ня будзе прымаць беларускага кіраўніка ў Праскім граздэ.

Праграма

тнэрства» — адзін з прывірыцэтаў чэскага старшыньства ў Эўразьвязе. Прэсавага сакратара Міністэрства замежных спраў Чэхіі Зузана Оплеталава ўдакладніла сёньня, што запрашэньне на саміт у Прагу прызначанае Беларусь як краіне, а міністар Шварцэнбэрг проста перадаў яго найвышэйшаму прадстаўніку афіцыйнага Менску. «Ад Беларусі залежыць, каго пашле ў Прагу», — дадала Оплеталава.

ПИРАТСКИЙ ПОКЕР

Семен Букчин

Ну вот оно и случилось. То, что и должно было произойти. Белорусский правитель получил приглашение в Прагу.

Бумажка эта, конечно, ничего не стоит. Как не стоила и та, которую в свое время подписал Чемберлену Гитлер. Такой вот, с позволения сказать, «Мюнхен наоборот» у нас случился.

И ведь как источно вопят. И даже грозят. Г-н Вечорка твердо знает: «За следующие репрессии Европа будет отвечать вместе с Лукашенко».

Ой ли, г-н Вечорка? Так ли уж будет Европа отвечать? И на каком суде? Может быть, в Гааге будет судить весь Европарламент «за преступления перед белорусским народом»?

Г-н Лебедко назидательно поднимает палец: «Участие Беларуси в Восточном партнерстве должно основываться на демократических принципах». Вон оно как! Там, в Европе, небось, и не слышали о таких принципах! И г-н Козулин трагически покачивает головой: «Поражает лицемерие некоторых европейских политиков».

Да, нехорошо-с, господа!

Правда, г-н Козулин, в отличие от г-на Вечорки, не так глобален. Он все-таки не всю Европу осуждает, а только «некоторых европейских политиков». Конечно, в этом ряду на первом месте удачно окрещенный кем-то из интернетчиков «князем тьмы» (почти Дракула) чешский

министр иностранных дел Карл Шварценберг.

Тот, что лично доставил в Минск приглашение в Прагу.

Но какова чешская демократия! Президент Чехии Клаус тут же заявляет, что не подаст руки Лукашенко, ежели тот приедет. Хотя и подписал приглашение. Чтобы оценить это заявление, стоит только представить, что министр иностранных дел Беларуси Мартынов заявляет, что не подаст руки шейху Катара во время приема, на котором этот самый шейх будет чуть ли не обниматься с Лукашенко.

Такие вот демократические игры позволяют себе в той самой Праге, в которую сорок лет назад очень даже свободно вошли советские танки.

Попробуем хотя бы отчасти разобраться в этой жестикуляции и риторике с обеих сторон – белорусской и западноевропейской.

Ну, с белорусской – дело давнее и понятное. Карты давно розданы. Ставки сделаны. Идет игра в покер. Да не просто, а в Карибский пиратский покер. Тут что главное? Имея покерную комбинацию, умело повышать ставку и не допускать, чтобы у дилера оказалась «лучшая рука».

За счет чего мы можем играть на повышение?

А у нас тихо! Никаких молдавско-грузинских и прочих оранжево-украинских бунтов и волнений. Парламент смиренный, как комендантский взвод.

По трубам нефтяным и газовым все, что нужно, течет в нужную сторону. И народ хороший – терпеливый, терпеть будет столько, сколько надо.

А на Западе любят тишину. Уважают. Поэтому надежда на выигрыш серьезного рэйза (покерный термин) немалая. Что же касается самого Запада, который вроде бы и есть и которого, если иметь в виду все тамошние раздразни и проблемы, вроде бы и нет, то тут вот что следует иметь в виду.

Но сначала о чешских жестах. Кто такая президент Вацлав Клаус? Это фигура представительская. Ему по должности положено делать заявления. Реальной власти почти никакой. А вот министр Шварценберг не вылезает из Брюсселя, в Штаты мотается регулярно. Он человек подневольный. Ему и хочется, и колется. Больше хочется. Потому и письмо в Минск привез.

Чье поручение он в данном случае выполнил? Нет, нет, не буду говорить о «продажном Западе», о нынешних «мюнхенцах», блюдущих собственные эгоистические, разумеется, интересы.

Народ в интернете и без меня повозмущался:

– Ай-яй-яй! Вот так Европа!

Европа, конечно, Беларусь давно задолжала. Но, друзья мои, почему мы не хотим видеть, что это уже другая Европа? Не без страха произнесу это еретическое слово – постдемократическая.

Если кому-то покажется, что меня тянет, скажем, к французским левым, не утратившим своих симпатий к Советскому Союзу и после его крушения, то сразу скажу, что это не так.

Эти восторженные слепцы, маоисты и прочие поклонники Сартра, мне всегда не нравились.

Но из этого не следует, что так уж трудно нынче разглядеть формальность нынешней западноевропейской демократии. Конечно, конечно, в сравнении с нами...

Но штука в данном случае не в том, чтобы поверять одну реальность другой.

Штука как раз в том, чтобы понять западноевропейскую реальность.

Увы – тамошние народы объективно лишены суверенности и тамошняя демократия большей частью формальная. Главное доказательство тому – нынешний кризис. Советский обыватель, продолжающий благополучно свое существование и в новые времена, считает, что кризис – это что-то вроде плохой погоды. Было и прошло.

Собственно, и западный обыватель так настроен. Точнее – был настроен. Теперь – свидетельством тому волнения и бунты в разных европейских регионах – он начинает соображать, что те, кто стоит во главе их стран, меньше всего думали и думают о благе своих граждан.

И спросить, вроде, не с кого.

Граждане сами голосовали за тех, кто привел их к нынешней ситуации, подчиняясь диктату крупнейших монополий и корпораций, по сути представляющих олигархическую систему.

А теперь западные правители разводят руками – мы не виноваты. Поэтому умолкнем о демократии и прочей чепухе. С этим делом в Европе закончено. Хотя, конечно, соответствующая оболочка еще будет долго сохраняться.

Вот и ответ на вопрос, почему пригласили «последнего диктатора» в Прагу. Да потому что не диктатор он вовсе, а достаточно близкий им человек. Толковый губернатор, – сказал однажды о нем один западный посол. – У него порядок, никаких неожиданностей.

Мне кажется, что в глубине души и наши оппозиционные моральисты вроде Козулина с Вечоркой, понимая: постдемократической Европе нужен авторитарный Лукашенко. У них свои дела.

Таких мелочей, как проблемы белорусского народа, тем более гражданские свободы, не касающиеся. Понятно? И в этом смысле действительно не так уж важно – поедет «последний диктатор» в Европу или испугается испортить свой костюм. Хотя, может, обойдется и без яйца... В Буша вон ботинком запустили.

Главное – сорвать в покере хороший рэйз, утерев нос и Евро-Союзу и России.

КАПІТУЛЯЦЫЯ

Інтэрв'ю Анатоля Ляўковіча газеце «Советская Белоруссия» увайшло ў гісторыю беларускага дэмакратычнага руху як акт капітуляцыі аднаго з яго дзеячаў. Піша Анатоль Сідарэвіч, лідэр сацыял-дэмакратычнага руху на Беларусі.

У гісторыю сацыял-дэмакратычнага руху Беларусі яно увайшло як адмова ад базавых каштоўнасцяў дэмакратычнага сацыялізму (адна фраза «Дэмакратыя – не «святарная карова» чаго варта»), як адрачэнне ад заветаў Івана і Антона Луцкевічаў, ад спадчыны Беларускай Сацыялістычнай Грамады і сфармуляваных ёю канстытуцыйных асноў Беларускай Народнай Рэспублікі.

Умацаванню пазіцыі БСДП у міжнародным сацыялістычным руху Ляўковічава інтэрв'ю не паслужыць. Наносіць Ляўковіч і ўдар усёй беларускай дэмакратычнай апазіцыі.

Сваім інтэрв'ю Анатоль Ляўковіч упісаў у гісторыю сучаснай беларускай сацыял-дэмакратыі яшчэ адну ганебную старонку. (Першую старонку ён упісаў тады, калі, як кажа партыйнае падданне, за энную суму ступіў пасаду старшыні БСДП Аляксандру Казуліну.)

Чаму?

Чаму Анатолію Ляўковічу вельмі заляжала на тым, каб апублікавацца ў «Саўбелцы»?

Ляўковіч мне патлумачыў сваю згоду напісаць артыкул для «СБ» прагматычна: пасля таго, як у гэтай газеце з'явіцца ягоны артыкул, Беларускай сацыял-дэмакратычнай партыі (Грамадзе) будзе

лягчэй жыць і працаваць. Але гэта толькі паўпраўды.

Сапраўды, як і ўсе дэмакратычныя партыі, БСДП знаходзіцца ў цяжкім матэрыяльным становішчы. БСДП нават у больш цяжкім становішчы, чым іншыя партыі. Адназначна, у цяжкім матэрыяльным стане знаходзіцца і ён, Анатоль Ляўковіч. Берасцеец, ён мусіць наймаць у Менску жыллё, харчавацца, выдаткоўваць грошы на транспарт, сувязь і г. д. Акрамя таго, у яго ёсць абавязкі і перад сяміёю. Карацей, барацьба барацьбой (невядома, калі і чым яна скончыцца), а жыць (задавальняць матэрыяльныя патрэбы) неабходна цяпер.

Логіка ўчынкаў Ляўковіча простая: калі не палепшыцца матэрыяльнае становішча партыі, дык мо палепшыцца маё асабістае становішча?

У 2005 годзе дацэнт Берасцейскага дзяржаўнага ўніверсітэта Ляўковіч вырашыў стаць прафесійным палітыкам і перайшоў на пасаду старшыні БСДП. Ён, мабыць, спадзяваўся, што ў матэрыяльным сэнсе нічога не страціць, а нават і набудзе. Аднак відавочна, што ён памыліўся. Маючы дыплом філосафа,

Ляўковіч забыў, што ў адну і тую ж раку двойчы не ўваходзяць. Тое, што меў Мікалай Статкевіч, стала недаступным для Анатоля Ляўковіча. Згэдзіўшыся ступіць Казуліну, ён паставіў БСДП па за Інтэрнацыяналам і не можа спадзявацца на салідарнасць з ім іншых сацыял-дэмакратычных, сацыялістычных і рабочых партый.

І яму

нічога не заставалася, як павярнуцца тварам да ўлады. А тут яшчэ Еўропа пачала гульняў з афіцыйным Менскам. Чаму ж не выкарыстаць зручны момант? Восі ўся прагматыка Ляўковічавага інтэрв'ю.

Характар выказванняў

Я не памылюся, калі ахарактарызую выказванні Анатоля Ляўковіча як сервілістыкі ў дачыненні да ўлады і асабліва да Аляксандра Лукашэнкі.

Палітычная барацьба падчас вымагае ад чалавека поўнай самааддачы. Трэба быць Іванам Луцкевічам, каб весці бізнес і на заробленыя грошы выдаваць «Нашу Ніву», ажыццяўляць іншыя культурніцкія і палітычныя праекты, каб, сабраўшы багатыя калекцыі, што склалі аснову Бе-

ларускага музея ў Вільні, шкадаваць гэтага багацця для сябе, для папраўкі умоў свайго жыцця і нават здароўя. Трэба быць высокаталенаватым публіцыстам, крытыкам і палітычным мысліцелем Антона Луцкевічам, каб страціць працу ў Беларускай гімназіі, перабрацца з двума сынамі ў аднапакаёвую кватэру, весці паўгалоднае жыццё і не пайсці на службу таму палітычнаму рэжыму, у апазіцыю да якога ён стаў ад самага пачатку.

Палітычная барацьба бывае надта працягла. Можна і памерць, не дакачаўшыся здзяйснення сваіх спадзяванняў.

Не ў кожнага стае фізічных і маральных сілаў, каб выстаць у барацьбе. Не ў кожнага стае цяпершні. І тады людзі кіруюцца правіламі «не можаш перамагчы іх – далучыся да іх».

Не можаш перамагчы іх – далучыся да іх

Помніцца, што ў свой час Анатоль Ляўковіч не адзін раз ганьбаваў за згодніцтва Уладзіміра Нісцюка, але я не магу згадаць, дзе і ў якім тэксце Уладзімір Нісцюк апусціўся да панегрыкаў сістэме і яе «стыравому».

Уладзімір Нісцюк, паспаздзяваўшыся на тое, што за прымірэнчыя жэсты ўлада дасць яму магчымасць атрымаць мандат, мусіў 28 верасня 2008 года расчаравацца. 21 снежня ён пакінуў партыю і палітыку ды жыў жыццём прыватнага чалавека.

Няўжо і Анатоль Ляўковіч марыць пра мандат? Ці ён, маючы перад сабой прыклад Уладзіміра Нісцюка, сваім інтэрв'ю хоча папросту выклікаць ва ўлады якую небудзь пасаду ва ўніверсітэце, у існуючым і таксама стаць прыватнаю асобай?